

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **A. A.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2020, č. j. 4 Az 15/2018 – 40,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, č. j. OAM-624/ZA-ZA05-P10-PD1-2014. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, žalobci neprodloužil doplňkovou ochranu, jež mu byla udělena dřívějším rozhodnutím žalovaného. V průběhu řízení před městským soudem žalobce požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů a o odročení jednání.

[2] Městský soud usnesením ze dne 17. 7. 2020, č. j. 4 Az 15/2018 – 40, jednak zamítl návrh žalobce na ustanovení zástupce z řad advokátů, jednak nevyhověl jeho návrhu na odročení jednání. Městský soud konstatoval, že žalobce nijak neprokázal své příjmy a výdaje, takže soud nemohl řádně posoudit jeho majetkové poměry, a zároveň usoudil, že ustanovení zástupce není nezbytně třeba k ochraně žalobcových práv. Žalobcem podaná a doplněná žaloba má všechny zákonné náležitosti a je projednatelná. Městský soud spatřoval v postupu žalobce, který o ustanovení zástupce požádal až po nařízení jednání, snahu bezdůvodně protahovat řízení.

[3] Proti usnesení městského soudu č. j. 4 Az 15/2018 – 40, nyní žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) brojí kasační stížností ze dne 24. 7. 2020, v níž také požádal o ustanovení zástupce pro řízení před Nejvyšším správním soudem.

[4] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval podmínkami řízení a shledal, že nejsou splněny.

[5] Ze spisu městského soudu totiž zdejší soud zjistil, že **městský soud rozsudkem ze dne 22. 7. 2020, č. j. 4 Az 15/2018 – 44, žalobu žalobce zamítl** a současně rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Městský soud dosud rozsudek neopatřil doložkou právní moci, avšak dle doručenek obsažených ve spise (viz č. l. 49 soudního spisu městského soudu) došlo k nabytí právní moci rozsudku dne 14. 8. 2020 [viz § 54 odst. 5 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Skončení řízení před městským soudem představuje neodstranitelný nedostatek podmínky řízení o kasační stížnosti proti procesnímu usnesení městského soudu vydanému v rámci tohoto řízení. Kasační soud nemůže rozhodovat o procesních návrzích učiněných stěžovatelem v řízení před městským soudem, které již bylo pravomocně skončeno. I pokud by totiž shledal nynější kasační stížnost přípustnou a posléze důvodnou a zrušil napadené usnesení, nemohlo by se tím „otevřít“ pravomocně ukončené řízení před městským soudem. Věcné projednání kasační stížnosti tak nemůže vést k účinné ochraně práv stěžovatele.

[6] Meritorní rozhodnutí o nyní předložené kasační stížnosti by nemohlo být ani podkladem pro případnou obnovu řízení ve smyslu § 114 odst. 1 s. ř. s., a nemohlo by být z povahy věci ani podkladem pro případnou náhradu škody z titulu odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím (pokud by byla shledána nezákonnost napadeného usnesení městského soudu). Případná škoda by totiž mohla být eventuelně způsobena pouze rozhodnutím ve věci samé. Za těchto okolností nezbývá než uzavřít, že stěžovatel objektivně nemůže mít z rozhodnutí o nyní předložené kasační stížnosti jakýkoli užitek.

[7] Uvedený závěr neznamená, že by stěžovatel namítající nezákonnost napadeného usnesení zůstal po skončení řízení před městským soudem bez možnosti dosáhnout nápravy případného pochybení městského soudu. V takovém případě byl oprávněn podat kasační stížnost proti rozhodnutí městského soudu ve věci samé; bylo přitom jen na úvaze stěžovatele, zda kasační stížnost podá, či nikoli. V kasační stížnosti proti meritornímu rozhodnutí městského soudu lze namítat i jiné vady řízení před městským soudem, jestliže mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [viz § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[8] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že stěžovatel podal kasační stížnost proti usnesení městského soudu č. j. 4 Az 15/2018 – 40, dne 5. 8. 2020, respektive dne 3. 8. 2020, kdy ji předal k doručení držiteli poštovní licence, tedy ještě před skončením řízení před městským soudem. V době podání návrhu byly podmínky řízení o kasační stížnosti splněny. Předmět řízení však v jeho průběhu odpadl, přičemž tento nedostatek podmínek řízení je neodstranitelný.

[9] Obdobnou procesní situací se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4 As 195/2017 – 23, nebo ze dne 31. 1. 2018, č. j. 1 As 314/2017 – 22 (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V těchto případech bylo kasační stížností napadeno usnesení o ustanovení zástupce v řízení před krajským soudem a kasační stížnost byla následně odmítnuta, neboť než o ní kasační

pokračování

soud rozhodl, bylo řízení před krajským soudem pravomocně ukončeno (aniž by rozhodnutí, kterým se končí řízení, bylo napadeno kasační stížností). V těchto rozhodnutích přitom Nejvyšší správní soud vyšel ze své předchozí judikatury vztahující se k obdobné procesní otázce – v situaci podání kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o nepřiznání postavení osoby zúčastněné na řízení, zatímco v průběhu řízení o kasační stížnosti bylo řízení před krajským soudem ukončeno (srovnej např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 As 23/2005 – 146, nebo ze dne 24. 8. 2016, č. j. 8 As 124/2016 – 25). Na podporu závěrů uvedených v tomto usnesení lze rovněž odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2019, č. j. 4 As 365/2019 – 37.

[10] Neexistující předmět řízení je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, Nejvyšší správní soud proto odmítl kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., za použití § 120 téhož zákona.

[11] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že nerozhodoval o návrhu stěžovatele na ustanovení zástupce pro řízení před kasačním soudem, neboť s ohledem na nevyhnutelné odmítnutí kasační stížnosti by takové rozhodnutí bylo nadbytečné a neúčelné.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žalobce nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu